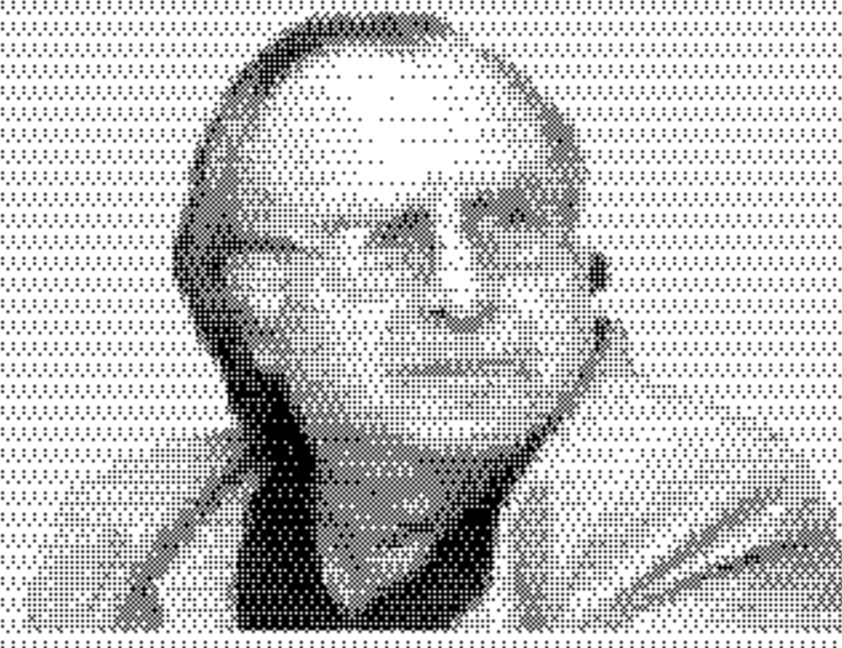

JAUME
SANTANDREU

Els profetes de la presó

Des de sempre, en la nostra civilització, el dolent no és qui comet el crim, sinó qui el denuncia. El proscrit mai no és qui cala foc, sinó l'innocent que s'atreveix a tocar foc quan veu la fumassa: l'acusen de crear alarma social.

Fa una mesada, en una tertúlia pública en què intervenien el director de la presó, la defensora dels esclafats del Col·legi d'Advocats, la fiscal i el

jutge de Vigilància Penitenciària i el president de Drets Humans de Mallorca, Bernat Vicens, aquest darrer s'atreví a denunciar maltractaments als presos per una part dels funcionaris del penal de Ciutat. El director armà un espectacle esperpèntic tot amenaçant el profeta amb una denúncia criminal. De retorn al seu reialme del pànic, retirà el permís d'entrada a qualsevol membre de Drets Humans de Mallorca. En aquell moment, tothom donà la raó al director.

Ara, s'ha proclamat a les primeres pàgines de tots els diaris que Bernat Vicens tenia més raó que un sant, però l'ofès director no ha renunciat al seu càrrec, ni ningú dels qui el titllaren d'imprudent ha aixecat el telèfon simplement per dir: "Bernat, tenies raó". Tampoc no tindran cap paraula per als presos apallissats. L'escopinada és l'única paga segura per als profetes. •